

sikre saavel den ærede Ordfører for Venstre som den højtærede Finansminister, at i saa Fald er der mangfoldige Skatteobjekter endnu i Danmark at gaa paa Jagt efter, for der er i Virkeligheden næsten ingen Grænse for, hvad man paa den Maade kan faa ind under Luksusbeskatningen. Thi hvad forstaar egentlig den ærede Ordfører for Venstre ved de nødvendige Livsfornødenheder? Er det Rugbrød og Vand, eller hvad hører med dertil? Lad os faa det at vide, da Forholdet jo synes at være det, at hvad der ikke hører med til de nødvendige Livsfornødenheder, i Virkeligheden er udsat for eventuelt at blive inddraget under Luksusbeskatningen.

Jeg er fuldkommen sikker paa, at det ikke er muligt at trække en virkelig Grænse for Begrebet Luksusbeskatning, og den Omstændighed, at man anvender saadanne Udtryk, viser i Virkeligheden, at naar man som ved dette Lovforslag griber dybt ind i Befolkningens normale og almindelige Forbrug og alligevel ønsker at tale om Luksusbeskatning, er det kun den haarde Nødvendighed, der gør, at man griber til et saadant Forsvar som dette, at det ikke er de allernødvendige Livsfornødenheder, som her beskattes. De ærede Medlemmer, der anvender et saadant Forsvar, burde imidlertid gøre sig klart, at de i Virkeligheden derved fastslaar, at hvad der ikke hører til de allernødvendige Livsfornødenheder, anser de for Luksus og værdigt til at beskattes som Luksus; men at Tingene er værdige til at beskattes som Luksus, det er en for Forbrugerne meget dyr Fornøjelse. Al denne Tale om Luksusbeskatning har efter min Mening kun det Formaal at dække over den simple og jævne Kendsgerning, at Finansministeren her skaffer sig meget betydelige Indtægtsbeløb ved ganske almindelig indirekte Beskatning, som vi kaldte det i de gamle Dage, da Begrebet Luksusbeskatning ikke spillede den Rolle i politiske Debatter, som det gør nu. Største Delen af de Indtægter, som skabes her, skabes ved en ordnær Finanstold paa Forbrugsgenstande af normal Art, som indgaar i almindelige Menneskers normale Forbrug, og en Del af Satsene er Beskyttelsessatser, som vil give en god Beskyttelse for de paagældende Industrier. Det er, hvad man vilde have sagt om disse Skatter i gamle Dage, da man endnu ikke var vant til de nye Udtryk, som efterhaanden er blevet gængse i den danske Rigsdag. Jeg maa sige, at paa det Omraade holder jeg mest af

det gammeldags, fordi jeg tror, at det rammer Tingenes rette Navn, og jeg skal derfor ærlig indrømme, at jeg ikke er naaet nær saa langt som den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Venstre med Hensyn til at anvende nye og finere Udtryk. Jeg regner det for at være en ganske almindelig indirekte Skattelov af den Slags, som man i alt Fald indenfor Venstre var enig om at fordømme i tidligere Tider, men det ejendommelige er jo, at Venstre har svigtet alle sine tidligere Principper i Skattesørgsmaalet, formentlig paa Grund af fordærlig Indflydelse fra konservativ Side. De Konservative har jo aldrig nogen Sinde lagt Skjul paa, at de ønskede, at Skattelovgivningen i Danmark skulde drejes om, og den væsentligste og muligvis helst den hele Skatteindtægt tages ved indirekte Skatter. I den Henseende har det konservative Parti aldrig gjort nogen Røverkule af sit Hjerte, men vi kan dog ikke, hvis vi skal følge den historiske Sandhed, sige, at det altid har været Venstres Skatteprincip. Tværtimod, Venstre har i tidligere Tid haft et Skatteprincip, der var absolut modsat dette konservative Skatteprincip. Det, som er sket nu, maa formentlig forstaas paa den Maade, at det er de Konservative, der har ødelagt Venstres gode gamle Skatteprincipper, saa at Venstre nu hylder de tidligere alene fra konservativ Side hyldede Skatteprincipper. Men man vil da ogsaa forstaa, at saa er vi ikke beredt til at følge Venstre, saa stiller vi os i dette Ting naturligvis paa samme Maade, som vore Partifæller i Folketinget har stillet sig. En saadan Vending i skattepolitisk Henseende maa vi ikke alene undlade at gaa med til, men paa det skarpeste bekæmpe saavel i som udenfor Rigsdagen.

Vi vil ikke nægte Regeringen de fornødne Midler til Gennemførelse af Statens Husholdning. Naar den ærede Ordfører for Venstre kom med nogle Antydninger i den Retning, forstaar jeg ikke, hvad han sigtede til. Vi har aldrig gjort Forsøg paa at nægte hverken denne eller nogen anden Regering de nødvendige Midler til at gennemføre Statshusholdningen, men vi kan naturligvis ikke paa dette Punkt lade Folk med ganske andre Anskuelser om, hvad der er nødvendigt, bestemme, hvad der skal bruges, vi maa have Lov at være medbestemmende med Hensyn til, hvor Pengene skal anvendes, og hvor de ikke skal anvendes. Naar den ærede Ordfører for Venstre sagde, at det var mærkeligt, at der var visse